

Zsávolya Zoltán

Beállítás

(Az *esztendő* tanulságaiból)

Igazítsunk a túl jól ismert arcon?
Az a hang annyira természetes,
közvetlenül csengő, ön-Istenes - - -
Ezt átfogja – inkább, mint félrelökné –
vad népiség, a mesterség e *Kunstja*,
melynél ráadás az élő középpont:
a szabadságszeretet; nem ezerrel,
de mill'jonnal, miriáddal talán.

Érem-örökbe kalapált vonások;
bajusz sejtelve, közel ülő szemek,
keszeg arc, *daggerotyp* mértanú.
A semmi hamuszín árnyékhatárán
rajzó, súrló, elszállt szemöldökráncok
játéka. S az: csendben, szinyelve *áll ott*
ékítve a termék oldalfalát
(fősztrádon címer azért!) az összes
iskolában és múzeumban, kultúrOTTHON...

...Zászlórúd végén, felmosó cucákhöz
tapasztva is! Hogy valahány gyerek
kérdi, ki ő, a téglából kiváló?
Jelenléte így természetes, örült
is kissé, nem vitás. Ámde kupán vág
feltétlenül, mert: „Lobogónk, Lobogni!”

Magyar és diszkrét Torino-lepel
már ez az arc, tapéta, árnyék, felhő.
Felbukkanhat a legvégső tanyán is,
hol csak esik s elesik meszelés;
megvizesült vályogfelületű
penésztérképeken kiütközik.

Gyanított golfpálya

A táj borostaszálairól mindent
(legkisebb szakállmérgezést!)
izgágán feljegyezni; átalakulást,
odakötéseket, megannyi el-
elmozdulást egyben s külön-külön
változásformán, avagy történeti
rendeződés gyanánt is. Egyaránt.
Vajh' mire használt pontosan
e fura udvar? Nincsen kerítés...
Senkiföldje vagy – gyanítom – golfpálya.

I'm not a burglar... Ám a gazda
távollétében, *weekend-HÁZUÁ*
sertepertélve benavigál eltévedés
a gondozgatott kertbe, a szőlősorok
terasszal megfejelt mélysintjein. –
Tájékozódás: tévcsatorna?, egyetlenül
érvényes egérút nagy kerülő
veszélyét kivédve? Hazafelé,
na, annyi bizonyos, hazafelé majd.
De bármerre, -hogyan és bármiért is,
lenyűgöz egyszerre, mindig vezetve
a ráismerés: nem vagyok egyedül!
Bár típusgonddal, -gondolattal,
ám természetem törvényei szerint.

Futólépésben ér be szkepszisem,
utólagost s majdnem hitetlenül leszek
a hívük; a térképemen egymást elnyomón
mindaz szerepel, ami akármikor
megvolt, múltakban, s bár ami lesz
erre majd még; az összes emberünk,
aki élt s él a környék bő redőiben.
Mind élni fog! Nem lehetetlen, csak nehéz
vállalkozás! Túrázni heteket,
hónapokat akár. S leírni ezt. Az éveket.
Megmondó lenni itt az Úrban és a térszínen.

Belőlünk élő mackók

Reptünk a Hold előtt: padlóra küld
minket, nem azonnal, de biztosan.
És külön-külön. Addig, persze, lesz
némi *Lauf* még. Mélybarna kölyköket
szaggat le a lég mögülünk, de közlünk
s egymásról is. Barna kölyköket, akik ha
sűrűbben potyognak, bizony, már feketék!
Mert szénnelbélelt bizonyos fajuk, és
árnyékszezska-lemezeiről válik le mindahány,
túnve bele, folyvást ugorva, a semmibe.

Gesztenyeszín és bolyhos szőrű kölyköket
vágdos le, hát, tőlünk az úrfény tompa fésűje;
vakognak, potyognak, kóvályognak, kamikáz'
mutatványokat tesznek, ejtőernyősökként
kapaszkodnak össze, mielőtt szétcsattan testük
odalent, a manézs hideg, kemény kővén, бүdösen.
Szülőtteink-e tényleg e mackókák, avagy
feldúsult, testünk zsáktömegéig feltorlott
mennység mindez csupán? Megannyi
szurtos, loncs, „kisállati” valósulás?

Most megy a markomból ki, szóródik el, derül
e kézzelfogható, mind: menetrendből vonat.
Helyre megvalósítója törvénynek; köze nincs
többet semmilyen ősi parancshoz, kőszabályhoz...
Marad még, immár látom, általuk, kis *Lauf!*
A halálunkból élő artisták, ők VAGYUNK. ---